

[Damsgaard.]

ligt, når regeringen har den opfattelse, som jeg lige har omtalt. Det væsentligste punkt i dette omsforlig var vor enighed om besparelser i statsudgifterne, og alligevel kører regeringen frejdigt videre. Statsudgifterne er som nævnt budgetteret til at stige en 15-16 pct. og samfundets produktion til at stige med de her ca. 3 pct. Ja, 16 pct. på den ene side og 3 pct. på den anden side står nu ikke godt til hinanden. Man kan ligesom godt se, eller man burde i hvert fald kunne se den kendsgerning i øjnene, at en tilpasning af indkomsterne til de reelle muligheder i samfundshusholdningen er en tvingende nødvendighed. Kapløbet mellem lønninger, priser og avancer er nu til liden glæde for nogen, men det er til skade for os alle.

Det spørgsmål, om der er basis for finanslovens tal, sådan som de er stillet op, har jeg rejst i min tale, d. v. s. man må have sikkerhed for, at der ikke bare er penge, men også materiel og arbejdskraft nok til at føre finanslovsforslaget ud i livet. Hvis der ikke er det, sker der to ting — det vil jeg gerne sige her til sidst: staten skal ud i konkurrencen med det private erhvervsliv om arbejdskraft og materiale, og dernæst vil staten derigennem være med til at øge inflationen, som vi alle taler meget om at bekæmpe, men dér kniber det også med evnerne. Regeringen må dog have det største ansvar, synes jeg, for at lægge tingene frem, så skal vi nok bakke dem op.

Thestrup: Jeg takker den højtærede finansminister for det tilsagn, der blev givet vedrørende de oplysninger til finansudvalget, som jeg bad om.

Den højtærede finansminister kom med en række bemærkninger om forholdet mellem de offentlige investeringer og nationalproduktet og fastholdt som sit synspunkt, at det var nødvendigt at lade de offentlige investeringer, de offentlige udgifter, stige mere, end nationalproduktet steg, idet der var en bestemt mængde offentlige opgaver, som vi i vidt omfang er enige om at løse. Den højtærede minister går i denne betragtning ud fra, at nationalindtægten eller i alt fald dens stigning ligesom er noget statisk, som vi ikke kan forøge. Hvis derfor

staten bruger mere, bliver der mindre til den private sektor.

Jeg vil over for denne opfattelse sætte en anden, og det er det synspunkt, at vi ved passende foranstaltninger kan forøge nationalproduktet, og at det, det gælder om for os herinde, først og fremmest er at skabe de rette betingelser for en sådan forøgelse. Vort parti regner en lettelse i indkomst- og selskabsbeskatningen for at være en af de vigtigste betingelser for en forøgelse af nationalproduktet. Jeg kan tilføje, at jeg er ganske på linje med de udtalelser, som det ærede medlem hr. Damsgaard i den anledning kom med.

Når vi derfor så stærkt går ind for besparelser, er det for ligesom at komme ud af en ond cirkel. Hvis vi en overgang kunne holde igen på de offentlige udgifter, kunne vi måske efter de linjer, som vi har foreslået, nå frem til en skattereform med ned sættelser i indkomst- og selskabsskatter og derefter vente en stigning i nationalproduktet og så uden at tage større andel af denne stigning få penge til de offentlige opgaver, som vi ønsker at løse.

Vi var i aftes nogle stykker herinde fra denne sal, der var henne til et møde i Erhvervenes Oplysningsråd, hvor formanden for Norges Høyre, bankchef, dr. jur. Sjur Lindebrekke, talte. Han nævnte herom nogle ting, som han sagde var særegne for de opfattelser, man havde i Norge, men som jeg tror både det ærede medlem hr. Damsgaard og jeg har genkendt som ting, vi lægger meget betydelig vægt på. Jeg beder om tilladelse til at citere lidt af et referat af hans foredrag, der er gengivet i Berlingske Tidende for i dag. Der står her:

„Forslag om skattereformer, som letter skattetrykket for de personlige skatteydere og virksomhederne, mødes som bekendt fra socialistisk side gerne med følgende hovedindvending: der er ikke plads for skattelettelse, hvis vi samtidig ønsker, at staten skal øge sin indsats på centrale områder som undervisning og forskning, hospitaler og kommunikationer. Vi kan ikke få både i pose og sæk. Denne indvending er et typisk udslag af socialismens dogmatiske og fremfor alt *statiske* syn på skattepolitikken, mens det, vi mere end nogen sinde trænger til, er en *dynamisk*